

HỒI 679

LẠO ĐẢO NHAI ĐẦU

Vào lúc hoàng hôn, Từ Tử Lăng đeo mặt nạ của Cung Thân Xuân đi vào thành Tương Dương.

Việc phòng thủ thành Tương Dương rất nghiêm ngặt, mỗi buổi sáng chiều chỉ mở cửa thành trong nửa canh giờ, ai không có giấy thông hành đều không được vào, may mà Từ Tử Lăng vẫn còn giữ những giấy tờ giả đội lốt cao thủ mã cầu Khuông Văn Thông nên vào thành suông sẻ.

Bên trong, bên ngoài thành, khắp nơi đều trĩu nặng bầu không khí căng thẳng của chiến tranh, hơn mười doanh trại quân Đường đóng ở bên ngoài, còn dân chúng thì ở bên trong thành. Ở những nơi dễ nhìn thấy đều dán đầy các cáo thị thông báo giới nghiêm, các trạm kiểm soát được thiết lập trên các đường phố chính để kiểm tra người qua kẻ lại. Quân Đường thấy Từ Tử Lăng không mang theo vũ khí, ăn vận lịch sự giống như thế gia đệ tử, nên không làm khó dễ hắn.

Từ Tử Lăng đến đây không phải để gây sự làm loạn, gã cố ý mạo hiểm đến nơi trọng điểm chiến lược quân sự này, chính là để nghe ngóng tin tức về Khấu Trọng, bởi vì không có nơi nào tin tức linh thông hơn chốn thành thị rộng lớn liên thông bốn phương tám hướng này.

Đầu tiên, hắn tìm một khách sạn nghỉ chân, sau khi tắm rửa qua loa, đi ra đường mua cho mình hai bộ áo bằng vải gai cũ, luôn cả chiếc áo bông chống rét không tay, rồi mới chọn quán rượu lớn nhất dùng cơm tối.

Hơn hai mươi chiếc bàn bày ra chỉ có bảy, tám bàn là có khách ngồi, thực phòng vắng vẻ ảm đạm. May mà thực khách của năm bàn trong số đó đều lấy những việc liên quan đến chiến tranh làm đề tài bàn thảo, tất cả không ngoài việc Đậu Kiến Đức thua trận bị chết, Lạc Dương thất thủ và các cuộc đụng độ giữa quân Đường và Thiệu Soái quân, đáng tiếc là tin tức của mọi người đều là tin đồn, phóng đại không thật. Đến khi Từ Tử Lăng ăn đã no sắp sửa rời quán, vẫn chưa nghe được tin tức nào có căn cứ.

Lúc ấy chợt vọng vào tiếng quát nạt từ ngoài cửa lớn, Từ Tử Lăng nhìn ra ngoài thì thấy hai tên hầu bàn đang co kéo một nam nhân cao lêu nghêu, đầu tóc bù xù dơ bẩn, áo

khoác tả tôi như hành khất, đẩy hấn ta ra cửa một cách thô bạo, một tên oang oang tuông những lời thô tục, nói lớn: “Muội tám đời đại tổ tông ngươi, tiền rượu kỳ trước chưa trả, giờ lại đến quấy rầy, đánh ngươi như vậy chưa đủ à?”

Một người khách ngồi ở bàn khác cười, nói: “Người điên thực không đơn giản, không cần biết đánh hấn tàn nhẫn ra sao, sau hai ngày lại tựa như không có gì.”

Từ Tử Lăng toàn thân chấn động, liền đứng dậy, quát to: “Để hấn vào, hấn là bằng hữu của ta.”

Ai nấy nghe vậy đều ngạc nhiên.

Hai tên hầu bàn cùng lúc quay đầu lại, xăm xăm nhìn Từ Tử Lăng từ đầu đến chân, hiển nhiên ấn ức trong lòng, muốn xem xem gã là loại người gì.

“Cạch!”

Từ Tử Lăng thuận tay lấy ra một lạng vàng đặt xuống mặt bàn, trầm giọng: “‘Thái Hành Song Kiệt’ Khuông Văn Thông ta không phải là kẻ dễ trêu vào đâu. Chớ có rượu mời không uống lại uống rượu phạt, nếu ngươi không biết ta, có thể đến Trường An mở mang kiến thức. Hừ, đỉnh vàng này trả nợ cho bằng hữu của ta và bữa cơm hôm nay.”

Hai tên hầu bàn lập tức hòa hoãn, tránh ra hai bên, người cao gầy đi không vững ngã vào cánh cửa, tựa như chẳng hề biết Từ Tử Lăng vừa giải vây cho hấn, ngồi xuống chiếc bàn gần cửa nhất, vỗ lên bàn kêu to: “Mang rượu lại!”

Từ Tử Lăng nhìn mà xột xa, không thềm để ý hai tên hầu bàn đang giành lấy đỉnh vàng, quát lớn: “Mang ra cho ta bình rượu hảo hạng nhất.” Rồi đi đến bên người cao gầy ngồi xuống, nói nhỏ: “Âm huynh! Là ta, Từ Tử Lăng!”

Kể như người ăn mày khốn khổ không nơi cư ngụ không ngờ chính là Âm Hiến Hạc đã mất biệt tung tích sau khi chia tay ở Long Tuyền, chẳng còn chút phong độ nào của Điệp công tử ngày trước, không những đã mất đi bội kiếm, mà mặt mũi còn tím bầm sưng vù, chứng tỏ đã bị người ta đánh đập rất nhiều.

Âm Hiến Hạc nghe xong giật mình, hồi phục được thần trí ngày xưa một chút, nhưng ánh mắt vẫn lạc lõng, mông lung.

Từ Tử Lăng khẽ đưa tay, nắm lấy cánh tay dơ bẩn đầy bùn sinh của hấn, đẩy chân khí vào, gã phát giác tạp khí lưu hành hỗn loạn trong kinh mạch hấn, rõ ràng là triệu chứng tẩu hỏa nhập ma.

Từ Tử Lăng biết ngay Âm Hiến Nhạc vì muội tử Âm Tiểu Kỷ rất có thể lưu lạc làm ca kỹ, không cách nào chấp nhận sự thật tàn khốc này, lại thêm vào uống rượu quá độ, cuối cùng đã hóa điên.

Hai tên hầu bàn cung cung kính kính mang ra vò rượu Phần Tử lớn rồi rót rượu ra bát cho hai người, luôn mồm nịnh nọt đại gia thế này, đại gia thế khác, sau đó mới chịu lui ra.

Âm Hiến Hạc đưa tay muốn cầm vò rượu, Từ Tử Lăng nói nhỏ: "Tiểu Kỷ đã thoát được ma chướng!"

Âm Hiến Hạc giật mình, hai mắt có hồn một chút, chăm chăm nhìn sang Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng nắm lấy thời cơ tăng cường vận công, giúp chân khí đang hỗn loạn trong kinh mạch hẳn đi vào quỹ đạo.

Giọng run run Âm Hiến Hạc nói: "Tiểu Kỷ?"

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, tâm bệnh cần phải chữa bằng tâm dược. Nếu không phải gã từ vợ chồng Hàn Trạch Nam nghe những tin tức chính xác có liên quan đến Âm Tiểu Kỷ, thì lúc này đã không thể giúp thần trí Âm Hiến Hạc hồi phục trở lại.

Gã tiếp: "Âm huynh! Tiểu đệ là Từ Tử Lăng, bộ mặt huynh đang thấy là giả."

Âm Hiến Hạc chớp mắt không ngừng, nhú mày lăm bắm: "Từ Tử Lăng? Từ Tử Lăng?" Bỗng nhiên trừng mắt nhìn bốn phía, hoảng sợ nói: "Đây là đâu?"

Từ Tử Lăng buông tay hẳn ra, thở phào nhẹ nhõm: "Âm huynh đã hồi phục rồi! Mọi sự có thể yên tâm được rồi."

oOo

Bọn người Khấu Trọng nghỉ ngơi dưỡng sức trong sơn trại.

Gã đã cùng Bạt Dã Cương, Hình Nguyên Chân, Ma Thường, Vương Huyền Thứ nghiên cứu kỹ lưỡng, tất cả đều đồng ý và quyết định sẽ xuất quân đánh một trận lớn, để giảm bớt nhuệ khí của Lý Thế Dân.

Khấu Trọng đang được thủ hạ khoác lên người bộ chiến giáp do Tuyên Vĩnh sai thợ khéo đặc chế, chợt nghe Tiểu Hạc Nhi bên cạnh thốt: "Đại ca đúng là thiên tướng giáng trần."

Khấu Trọng lúc ấy mới nhớ đến nàng ta, mà phải nhờ nàng nhắc nhở, thậm tự trách mình quá vô tâm, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện phóng hỏa giết người, lại nghĩ lỡ sơn trại bị phá, Tiểu Hạc Nhi khó mà toàn mạng, cười nói: "Tiểu muội tử đến trước mặt ta để ta nhìn cái."

Các thủ hạ có mặt đều vô cùng ngạc nhiên, bây giờ mới biết Tiểu Hạc Nhi là nữ mặc nam trang.

Tiểu Hạc Nhi mặt ửng hồng đến trước mặt gã, vừa mừng vừa giận nói: "Đại ca vạch trần bí mật của người ta."

Khấu Trọng áy náy nói: "Là đại ca sơ ý, nhưng mà con dâu xấu cuối cùng cũng gặp cha chồng, huống chi muội tử trông đẹp thế này? Tiểu muội tử có hứng thú lưu lại vui đùa trong Thiếu Soái quân của ta hay không?"

Tiểu Hạc Nhi quên vẻ thẹn thùng, mừng rỡ nhảy lên: "Muội có thể giúp huynh làm chuyện gì?"

Khấu Trọng vẫy tay kêu kẻ giữ Vô Danh đi lại, nói: "Đây là con mắt trên trời của Thiếu Soái quân chúng ta, an nguy của nó đều có liên hệ đến tồn vong của toàn quân, bây giờ giao cho muội chăm sóc nó."

Tiểu Hạc Nhi chẳng sợ hãi chút nào trước hình dáng hung mãnh của Vô Danh, thấy Khấu Trọng đang âu yếm vuốt ve bộ lông xám lấp lánh trên lưng của nó, nàng bèn hạ giọng hỏi nhỏ: "Muội có thể sờ nó không?"

Khấu Trọng vươn người đứng dậy đến bên cạnh chỉ nàng cách ra lệnh và cách cho chim ưng ăn. Tiểu Hạc Nhi vốn dĩ thông minh nên học hỏi rất nhanh, nàng yêu thích con chim ưng đến nỗi không nỡ rời tay.

Khấu Trọng thấy Vô Danh cũng không phản đối Tiểu Hạc Nhi bèn cầm Vô Danh giao cho nàng, rồi quay về hội họp với bọn Bạt Phong Hàn, chuẩn bị xuất phát.

Vương Huyền Thứ dẫn hai thớt ngựa đến cạnh hai người, nói nhỏ: "Huyền Thứ sẽ giữ sơn trại an toàn, chúc Thiếu soái xuất quân toàn thắng."

Khấu Trọng dặn dò: "Nhớ chăm sóc chu đáo tiểu muội tử của ta."

Khuôn mặt tuần tú của Vương Huyền Thứ tự dung ửng hồng, hấn gật đầu đáp ứng.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn phóng mình lên ngựa, phi thẳng ra cổng trại.

Ba hàng, mỗi hàng hai ngàn binh sĩ, lần lượt do Hình Nguyên Chân, Ma Thường và Bạt Dã Cương thống lĩnh, tập trung ở khoảng đất trước cổng trại sẵn sàng chiến đấu.

Trời nhá nhem tối, trong sơn trại dùng lửa soi sáng, lửa hồng bập bùng lung lay trong gió lạnh, càng làm tăng thêm bầu không khí chiến tranh sát phạt.

Trong đó, hai đạo quân do lính bắn tên, lính cầm mâu thuẫn và kỵ binh hợp thành, phía trước có một ngàn người, phía sau chia làm hai nhóm, mỗi nhóm năm trăm người, lấy phòng thủ là chính.

Khấu Trọng truyền lệnh một tiếng, trống trận vang rền, cổng trại được mở ra. Khấu Trọng hô lớn: "Hỡi các binh sĩ! Tối nay chúng ta sẽ biểu diễn cho bọn chúng biết sự lợi hại của Thiếu Soái quân chúng ta."

Ba quân và lính giữ trại cùng hét vang, sĩ khí ngùn ngụt.

Khấu Trọng cười ha hả một tiếng, cùng Bạt Phong Hàn dẫn đầu xuất trại.

Bên phía địch tiếng tù và vang dội, tiếng vó ngựa âm ầm, cho thấy Lý Thế Dân đã có phản ứng, điều động quân đội, gấp rút bố trí.

oOo

Trong gian phòng khách sạn, Âm Hiến Hạc đã phục hồi thần trí, lập cập nói: "Chuyện cuối cùng ta nhớ đã làm là ngồi thuyền đi Trường An, ôi, sao lại hồ đồ đi tới nơi này chứ."

Từ Tử Lăng an ủi: "Mọi chuyện đã thuộc về quá khứ, Âm huynh không nên lo lắng quá. Trước hết Âm huynh tắm rửa, thay y phục. Rồi chúng ta thanh thoi nói chuyện."

Âm Hiến Hạc ngẩn người trong chốt lát, rồi lắc đầu nói: "Không cần! Chúng ta lập tức đi đến Ba Đông, ta muốn chính mình tìm hỏi cho rõ chuyện của Tiểu Kỷ, xem có đúng là xác thực hay không."

Từ Tử Lăng hiểu tâm tình của hắn, nói: "Cửa thành hiện giờ đã đóng rồi, sáng mai khi thành mở chúng ta sẽ đi Ba Đông ngay."

Âm Hiến Hạc nói: "Cửa thành đóng thì chúng ta leo tường mà thoát, ai dám cản trở ta sẽ giết người đó."

Từ Tử Lăng không còn cách nào khuyên hấn, thậm thán phen này không đi gặp được Khấu Trọng rồi, đành cười khổ: “Âm huynh tắm rửa thay y phục, sau đó chúng ta đi ngay, không lẽ cứ để hình dáng thế này mà đi ư?”

oOo

Trận chiến sau cơn mưa.

Trung quân của Ma Thường, quân cánh trái của Hình Nguyên Chân và quân cánh phải của Bạt Dã Cương vượt những cây cầu tạm bợ lập thành trận thế ở bên ngoài chiến hào.

Mười hai cây cầu này là do Trần Lão Mưu gấp rút hoàn thành trong vòng nửa ngày, lấy ván gỗ đóng thành những sàn cầu dài, rộng, hạ bánh xe xuống hào, dùng bánh xe lớn bên dưới làm điểm tựa, chịu lực đè lên, để quân lính có thể nhanh chóng vượt qua chiến hào. Một ngàn quân vận lương đến cứu viện đã trở thành quân chủ lực cho công sự binh của Trần Lão Mưu. Nhân thủ đầy đủ, Trần Lão Mưu muốn gió có gió, muốn mưa được mưa.

Sau khi bày trận xong, hai cánh quân trái, phải tiến lên trước, đến cách xa trận của địch nhân một ngàn bước thì dừng lại, kết thành Yển Nguyệt trận, binh lính cầm mâu thuẫn đứng ngoài cùng tách ra hai bên tạo thành hình vòng cung, một ngàn người chia thành ba hàng, tạo thành đội phòng ngự đủ sức đối chọi với các đợt công kích của kỵ binh địch, năm trăm lính bắn tên xếp ở phía sau, được mâu thuẫn bảo hộ nhằm tấn công địch từ xa, đám kỵ binh ở hậu phương phụ trách đối phó các cuộc tấn công bên hông, trận thế lấy thủ làm chính. Ma Thường lãnh đạo ba ngàn người, toàn là kỵ binh nhẹ cả.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng xuống ngựa. Một tổ Phi Vân vệ tinh nhuệ khác gồm năm mươi người phụ trách tiếp tế hỏa đạn và dây mồi lửa.

Phía Lý Thế Dân cũng không dám coi thường, ba đội bộ binh tiến thủ mỗi đội năm ngàn người được bố trí trước xa trận, do La Sĩ Tín, Sử Vạn Bảo và Lưu Đức Uy ba người lãnh quân, chỉ cần tiến lên trước thêm hai trăm bước thì hai bên có thể dùng cung tên sát hại đối phương. Quân Đường đương nhiên kiêng dè Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn vô cùng, bị tầm bắn khá xa của Thích Nhật, Xạ Nguyệt uy hiếp đến phát khiếp, hai hàng đầu tiên đều dùng tấm mộc khổng lồ cắm chặn.

Lý Thế Dân và chư tướng bố trí năm tổ kỵ binh nhẹ phía sau xa trận, mỗi tổ ba ngàn người, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra chiến đấu qua lối ra khỏi xa trận.

Bên Khẩu Trọng phen này đụng độ với quân Đường có ưu thế tuyệt đối về quân lực, đối phương lại có lực lượng tiếp viện hùng hậu không ngừng nghỉ, nếu bọn họ không có thủ đoạn phi thường gì thì chắc chắn sẽ phải bại vong.

Vương Huyền Thù trông coi việc phòng thủ sơn trại truyền lệnh xuống, một đội tiền thủ gồm năm trăm người rời khỏi trại, đến phòng thủ ba con đường bên ngoài chiến hào.

Lúc này tiếng tù và cất lên, ba đạo quân sử dụng mâu thuẫn và tiền thủ của quân Đường ở bên ngoài xa trận, mỗi đạo năm ngàn người, trong tiếng trống trận, đồng loạt tiến về phía Thiệu Soái quân, bước chậm nhưng ổn định, uy thế khiếp người đến cực điểm.

Khẩu Trọng và Bạt Phong Hàn chờ địch nhân đến gần vị trí lý tưởng, cùng nhau lấy hai cây thần cung Thích Nhật Xạ Nguyệt, thủ hạ gánh hỏa đạn đã châm lửa đến bên hai người, móc câu dĩ nhiên do Trần Lão Mưu đặc chế.

„Vù, vù!“

Hai mũi tên rời khỏi cung bắn vọt lên trời cao, tàn lửa từ hỏa đạn tung tóe khắp nơi, hỏa đạn vạch một đường giữa không trung trông rất đẹp mắt, không phải nhắm đến những địch nhân đang từ từ tiến đến gần, mà là bắn vào giữa xa trận.

„Bụp, bụp!“

Hai tiếng nổ lớn vang lên, hỏa đạn của Bạt Phong Hàn nổ tung ở phía trên xa trận, từng đám từng đám lửa lớn tạt xuống xa trận và đám lính giữ trận, che phủ một vùng rộng đến hai, ba trượng.

Hỏa cầu của Khẩu Trọng rơi xuống một máy bắn đá rồi mới phát nổ, lập tức cỗ máy bắn đá này và hai cỗ xe khác gần đó lập tức bị lửa nóng hồi bao trùm.

Đường binh bị lửa lan ra đốt cháy lẫn lộn trên đắp kều la âm ỉ, lại thêm hai hỏa cầu khác từ thần cung của Khẩu Trọng và Bạt Phong Hàn bắn ra, nhằm vào những mục tiêu khác trong xa trận.

Địch nhân trong và ngoài xa trận không ngờ lại có thứ hỏa khí lợi hại có thể tấn công từ ngoài ngàn bộ, lập tức tay chân rối rối loạn, ba nhánh quân Đường đang tiến lên thì lại càng lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Hỏa đạn của Khấu Trọng đổi hướng nhắm tới những địch nhân đang tiến lại gần, Bạt Phong Hàn chuyên phụ trách đối phó xa trận, trong chốc lát lửa lan khắp nơi, bốn phía lửa cháy rừng rực.

Hình Nguyên Chân và Bạt Dã Cương thấy cơ hội ngàn năm có một đã đến, liền vội vàng xua quân tấn công, đội quân của Ma Thường cũng tiến lên trước, bày trận ở phía sau Khấu Trọng chờ đợi.

Hỏa đạn không ngừng bắn lên phá tan màn đêm đen tối, liền tiếp bất tận bắn thẳng vào mục tiêu.

Đa phần xa trận đã bốc lửa, chưa nói đến thế lửa mạnh mẽ đủ sức lan ra toàn trận. Lý Thế Dân quyết đoán ra lệnh cho các xa đội chưa bị lửa lan tới lui về sau, lại ra lệnh ba nhánh bộ binh lui vào trong trận, thay vào đó là hai đội kỵ binh ba ngàn người ở hai bên trái phải có tính lưu động cao xuất kích, còn tự mình ở lại phía sau giữ vững trận địa.

Hình Nguyên Chân và Bạt Dã Cương không dám truy kích, rút về hai bên của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, lập trận nghênh địch.

„Bụp Bụp“

Hai hỏa đạn từ mé phải bắn lên nổ tung phía trước trận địa kỵ binh của địch, tàn lửa từ hỏa cầu vung vãi rơi xuống, hơn chục kỵ binh ngoài cùng người ngựa cháy bùng lên, nghiêng ngã loạng choạng rồi ngã lăn xuống đất, kỵ binh phía sau không thắng lại kịp lỗ đã xông thẳng vào trong biển lửa, người hét ngựa hú, tình trạng tàn khốc không nỡ nhìn.

Binh Nguyên Nhân và Bạt Dã Cương kẻ trước người sau hét to: „Bắn tên!“

Một loạt tên từ phía sau hàng lính sử mâu thuẫn bắn ra, nhắm vào đám kỵ binh địch một cách không thương tiếc. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn ngưng bắn cung, phóng mình lên ngựa, dẫn đầu ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ của Ma Thường, lao tới chém giết.

oOo

Vừa mới hừng sáng, Từ Tử Lăng và Âm Hiến Hạc đã đến bên ngoài cổng thành Ba Đông, cả hai mệt mỏi vô cùng.

Cửa thành chưa mở, đám thương lữ và những người nông dân có hàng buôn bán đã tụ tập đầy. Ngay cả Âm Hiến Hạc nóng lòng vào thành, vẫn cảm thấy tốt hơn nên nhẫn nại chờ cổng thành mở, mà không nên vượt tường vào thành ngay tức khắc.

Từ Tử Lăng sợ có người nhận ra gã, dẫn tới những phiền toái không cần thiết, bèn mang mặt nạ Cung Thần Xuyên lên, cùng Âm Hiến Hạc đứng chờ bên lề đường.

Bất chợt có tiếng vó ngựa, một đám võ sĩ vận kinh trang theo sau một viên quan đang tới, tác phong đúng là hoành hành bá đạo, quát tháo những người đi đường nhường lối, có người chậm chạp một chút, tên kỵ sĩ đi đầu liền cầm roi ngựa vụt lướt qua đầu, tiếng gió vù vù đầy uy hiếp. Đám người châu chực trước cửa thành để vào thành kinh sợ, vội vàng đứng sang một bên, tình trạng càng thêm hỗn loạn.

Từ Tử Lăng nhìn đám ngựa, liền nghĩ ngay đến Vạn Lý Ban yêu quý bị chết thảm trên chiến trường, lòng đầy đau xót, nét mặt chùng xuống. Gã đưa mắt nhìn lên, trong lòng chợt rung động, vội vàng quay người đi, không để đối phương nhìn thấy khuôn mặt Cung Thần Xuyên của hắn.

Mười mấy tên võ sĩ chưa đến cổng thành, viên tướng trên lầu thành đã ra lệnh mở cổng thành, hạ cầu xuống, cho đội kỵ binh phóng thẳng vào trong, sau đó cản không cho những người khác vào thành theo, rồi lại kéo cầu lên, tạo một cơn ầm ĩ oán than đầy bất mãn.

Âm Hiến Hạc thắc mắc: "Tử Lăng nhận ra đám người này à?"

Từ Tử Lăng đáp: "Ta nhận ra hai tên đi đầu, là Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn, hai tên tay sai tâm phúc của Lý Kiến Thành. Chỉ không biết vì sao bọn chúng đến đây?"

Gã tuy hỏi thế, trong lòng thầm nghĩ chuyện này chắc có liên quan đến việc Lương Thuấn Minh nhận hỏa khí của từ Hải Sa Bang, nhưng vì biết Âm Hiến Hạc lúc này chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ tới tiểu muội cho nên không bộc lộ tâm sự với hắn.

Thành Ba Đông là địa bàn của Đỗ Phục Uy, lão gia này tuy đã xưng thần với nhà Đường, nhưng tuyệt sẽ không cấu kết với một kẻ như Lý Kiến Thành, bởi thế rất có thể là tên tướng giữ thành Ba Đông bí mật tới lui với Lý Kiến Thành, cung cấp thứ gì đó cho Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn.

Chỉ cần điều tra ra tên tướng thủ thành Ba Đông, báo cho lão gia, để ông ta lưu tâm để ý.

Tiếng vó ngựa lại vang lên, một cỗ xe ngựa đang chậm chạp đi theo quan đạo tới.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ thật là xảo hợp, người đánh xe không ngờ là Hầu Hi Bạch và Lôi Cửu Chỉ lâu ngày không gặp.

Từ Tử Lăng kéo Âm Hiến Hạc, ra đón đầu xe, Hầu Hi Bạch và Lôi Cửu Chỉ thấy Từ Tử Lăng đột ngột xuất hiện trước mắt, suýt chút dụi mắt mình không dám tin là thật.

Xe ngựa dừng lại bên đường, hai người nhảy xuống ngựa, mặt mày đầy hoài nghi.

Chờ sau khi Từ Tử Lăng giới thiệu hai người với Âm Hiến Hạc, Hầu Hi Bạch không chờ được, liền hỏi: "Tử Lăng đã hồi phục toàn vẹn! Thật nói ra khó ai mà tin, Thanh Tuyền cuối cùng đã tới rồi à?"

Từ Tử Lăng nói: "Công lực không chỉ hoàn toàn hồi phục, mà còn có đột phá lớn, còn như tình huống bên trong, một lời khó nói hết, cứ thông thả sẽ kể chi tiết, đại sự đầu tiên trước mắt là xác thực Âm tiểu muội mà Hàn phu nhân có nói đến, có phải là em gái ruột của Âm huynh không."

Lại quay sang về Âm Hiến Hạc nói: "Vị này là Lôi đại ca là người hiểu rất rõ Hương gia mà tiểu đệ từng đề cập với Âm huynh, có huynh ấy ra tay giúp đỡ, việc không có thể cũng sẽ biến thành có thể."

Lôi Cửu Chỉ nào nghĩ đến Từ Tử Lăng vốn trầm lặng kiệm lời vừa gặp mặt đã tăng bốc mình hết lời, vui mừng cười toét miệng, nói: "Âm huynh an tâm, không cần biết trong nam ngoài bắc, các nhân vật có mặt mũi các bang hội lớn nhỏ đều ít nhiều giao tình với ta, hành sự rất thuận tiện. Long đầu của Ba Đông bang đã từng cùng ta uống rượu đánh bạc. Tất cả là huynh đệ, chuyện của Âm huynh chính là chuyện của ta."

Âm Hiến Hạc tựa hồ không có thích thú với ngôn ngữ giang hồ đầy hào khí này, mặt mày vẫn nặng trĩu, ảm đạm nói: "Cổng thành đã mở!"

"Lịch kịch", câu treo lại được thả xuống.

Không biết tại sao, trong lòng Từ Tử Lăng đột nhiên có dự cảm nguy cơ đang ập tới.

- o O o -